

DUNAJSKÁ ANABÁZE

Den první

Význam slůvka anabáze lze spojit s cestou domů, ale potažmo také s cestou k místu, které může v přeneseném smyslu slova domov označovat. Naším, byť jen dočasným a tudíž i krátkým domovem jest vesnička Sarmingstein, ležící na levém břehu Dunaje. Začneme však pěkně popořádku. Pátek dopoledne a příznivá předpověď na následující tři dny způsobuje, že dopolední čas zbývající do konce šichty, vleče se jako slimák po obrně.

Konečně je tady čtrnáctá a můžu prásknout do koní. Rychle hodit pár věcí co ještě nebyly ráno dobaleny do tankvaku a jedeme. Zbývající kamarádi už čekají u Eurooilu v Mostkovicích a tak držím koně pěkně pod krkem a řežu to jak se dá. Po necelé hodině jsem na místě a vzápětí vyjíždíme směrem k Bítovu u Vranovské přehrady. Dnes se vyhýbáme dálnicím neb času je dost a bylo by škoda trávit čas na D1-čce. Hned za Mostkovicemi u přehrady Plumlov pořizují první fotky neb přehrada jest už skoro bez vody, a proto pohled na dno přehrady jindy skrytý pod pár metry vodní hladiny určitě nemají za všední ani místní obyvatelé. Jen to léto letos asi moc ke koupání nebude. **A zámku nad přehradou sis nevšiml a to tam stál celý :-).**

Přes Černou Horu po 377-ce uhaníme dál až do Tišnova. Nastává malé dilema zda si udělat zastávku

rozhledny na Klucanině, nakonec však vítězí prach-sprostá žravost a tak si ládujeme panděra v příjemné restauraci Černý mlýn a přilehlé venkovní zahrádce.

Někde u Velkého Meziříčí přejedeme dálnici a pak už se pouštíme k jihu k Bítovu. Malou zastávku a pár fotek si určitě zaslouží barokní zámek v Jaroměřicích nad Rokytnou (N49°05'33.17", E15°53'26.42"). Na prohlídku je už dosti pozdě, ovšem krásy parku okolo nějž vede naše cesta nemohly ujít naší pozornosti. Ještě necelá hodinka a jsme na místě. Do Bítova k penzionu U Tesařů, jenž stojí na náměstí a je dnešním naším cílem přijíždíme se soumrakem a človíčka aby tady pohledal. **Já se s jedním nepřímo setkala...hrozil na mne z auta, že mu zacláním na vcelku prostorné jednosměrce :-)** Pusto a prázdno, hospůdka se zahrádkou vylidněná a ani fotbalové mistrovství světa na televizní obrazovce není tím pravým lákadlem.

Velice příjemný, šarmantní pán vedoucí nás ubytovává a hnedle nám doporučuje zastavit se v restauraci neboť kuchyně už po deváté nevaří. Neleníme, něco malého na zoubek, pivečko a ostatní pochutiny míří ústní dutinou na ta správná místa a tak je večerní podvečer dokonalý. Musím však konstatovat, že jsem pěkně po celém pracovním týdnu utahaný a tak беру velice brzy za vděk postelí. Než ostatní dopijí své druhé pivo jsem už dávno v říši snů.....

Z Bítova dolů kopcem na most, to jsou první kilometry nádherného sobotního dopoledne. Pohodu mi ruší jen neustálé drncání od přišerného asfaltu a tak nevím co na to řekne žaludek naplněný výbornou snídaní (osobně jsem si dal míchaná vejce.) „Jitko, ta zřícenina vlevo je Bítov?“ **Trochu vedle Ivo! Je to obrovská zřícenina hradu Cornštejn.** Áaaaa tak to asi bude tamhleta impozantní

stavba s bílou fasádou a červenou střechou vysoko na skále nad přehradou? Ta by teda stála za návštěvu!!! Ovšem volá nás Dunaj!!! Vesnička Vratěnín a drcání utne jako mávnutím Neznámkovy kouzelné hůlky. Chvála Bohu, říkám si. Mít tak zubní protézu, nepomohla by mi asi ani dvojitá dávka blend-a-dentu!!! Najednou je opět vše trošičku jinak.

Drncání pryč, tráva na příkopech posečena a s tímto i okamžitě stoupá radost a potažmo i rychlost jízdy. Proč já jen nebydlím někde u Znojma, ale na Ostravsku, honí se mi hlavou. Dunaj nás sice volá, ale to bychom asi nebyli my vid' Jitko? Jet si jen tak bez cíle a přímo!!! Přejedeme říčku Thaya neb takhle se zde nazývá Dyje a zamíříme nejdříve na JV ke Gerasu. V řecké mytologii jde o boha stárí, ovšem my jedeme k stejnojmennému městečku v dolních Rakousích, či přesněji řečeno do nejsevernějšího kláštera Rakouska, jehož počátky sahají až do poloviny 12 st. Barokní klášter (N48°47' 52.31", E15° 40' 23.23") vypadá vcelku nenápadně obzvláště pokud přijíždíte od SZ po silnici č.30. Pak ovšem parkujeme před mohutnými zdmi kláštera a po průchodu západní branou do zahrad se můj dojem otočí o sto procent. Srdcem kláštera je mramorový sál, klášterní kostel a bylinková zahrada...**a nesmíme zapomenout i na Deskový památník obětem I. a II. světové války.....** která mi jako amatérskému, ale vášnivému kuchaři připadala hodně zajímavá. Převážnou většinu bylinek znám jen sušených jako koření ovšem takto v přírodním stavu je jejich vůně o něčem jiném. No nebylo by to špatné si takhle odskočit při vaření pro čerstvé koření.....

Ještě lehce omámení vůni bylinek otáčíme na jih po silnici 34 k Rosenburgu. Stejnojmenný hrad na skále (N48°37' 40.15", E15°38' 03.37") jakoby hlídal celé městečko a ve středověku to asi i tak bylo. Zastavujeme ovšem jen na focení, prohlídka je nad naše časové možnosti, neboť pro dnešní den máme vybrán jiný z hradů v okolí. Po Rosenburger Strasse stoupáme k městečku Altenburgu, když náhle zjeví se nám zajímavé věže kostela (N48°38' 37.40", E15°35' 40.35"). Zvláštní tvar věže a černo zlatá krytina, tak tato nezvyklá kombinace nás přinutí zatočit na parkoviště a „trošku se porozhlídnout". Musím přiznat milý čtenáři, že toto jsme neměli v plánu a tak překvapení je obrovské.

I dnes píšic tyto řádky nevím, jak jsme mohli v plánu naší cesty přehlédnout tuto „barokní perlu z Waldviertel". Přesně tak je nazýváno toto benediktinské opatství založené někdy kolem roku 1140.

sušenkách, v čokoládě i v likérech. Jen ve sklípku tu hezky položené, tiše archivuje víno. Místní Ryzlink by jistě stál za ochutnávku....., ale čas je opět našim nepřitelem a tak po hodině nasedáme do sedel.

Říčka Kamp pramenící ve Weinsberger Waldu se stáčí nejdříve k východu, kde napájí tři přehrady a pak se teprve prudce stáčí k jihu a ústí jako jeden z mnoha přítoků do Dunaje. Pro nás však vytváří nádhernou přírodní scenérii a silnice kolem přehrad opravdu stojí za svezení. Míjíme ruiny hradu Dobra a zastavujeme pod hrází první z přehrad. Nad námi se vypíná zámek Ottenstein a o kousek dál ruina Lichtenfels. Moc pěkně je tady a tak si v duchu plánuji nějaký další výlet do těchto končin. Pojem Niederösterreich lehce evokuje myšlenku, jakoby se jednalo o nějakou nížinu podobnou krajině Maďarska, ale zdaleka tomu tak není. Jedeme stále do kopce a z kopce, dokonalé silničky spojují jednotlivé vísky či usedlosti a je pořád nač koukat. Míjíme Zwettl a silnicí vedoucí lesním údolím kolem potoka Malý Kamp přijíždíme k hradu Rappottenstein (N48°30' 41.00", E15°05' 15.49").

Úzkou silnicí vyjedeme na parkoviště pod hradem a jdeme na prohlídku. Ovšem tady máme smůlu, je zavřeno!! Ono už i parkoviště dole pod hradem kde stály jen dvě auta signalizovalo, že je to ně-

Naše cesta za motopoznáním tak dostává nový a nečekaný dárek a jen co sesedneme tak kráčíme nádhernou klášterní zahradou....**silně vonící levandulí.....**Samozřejmě si musíme prohlédnout barokní kostel a jak je patrné z fotografií v příloze určitě je co obdivovat. Lehounce ještě nakoukneme do interiéru kláštera **a také do klášterního obchůdku. I zde to voní bylinkami a pro každého tu něco mají. Největší místní specialitou jsou výrobky z máku. Jeho zrníčka jsou v mýdlech,**

jaké podivné a po příchodu k hradu nikdo nikde. I zázemí pro turisty mě trochu zklamalo, je zde pouze maličký bufet s opékanými klobásami a tak nám nezbude než udělat nějakou fotku zvenčí a popojet zase dále. Je to škoda, neb jsem se těšil na mohutné opevnění hradu a taky zahrady, átria i architekturu pozdní gotiky uvnitř této impozantní stavby na skále.

Soutěska Ysperklam v jihozápadní části Waldviertlu je místo kam nyní míří naše další kroky. Výchozím bodem k pěším túrám je hospůdka Forellenhof (N48°19' 45.78", E15°03' 44.77") a tak než se vydáme do soutěsky, musíme okusit místní vyhlášené pstruhy. Povídej Jitko, chutnalo či ne?

Byl to úžasný zážitek. Už doma jsem si slibovala, že tentokrát to bude u jídla co nejvíce přes ryby, když jedeme k vodě :-) A pak, přece by si nikdo nedal "šnicl" v restauraci takto příznačně nazvané. Dělali je na tři způsoby. Vařeného - tedy na modro, opékaného na bylinkách a smaženého. Pro mlsné čtenáře přikládám : [Recept Pstruh na modro](#). Výšlap do samotné soutěsky je tak na 3 hodiny což je nad naše časové možnosti, přesto si vyjdeme asi na hodinku proti proudu potoka deroucího se přes mohutné kameny. Les je velice hustý, je zde jakési přítmí navozující atmosféru tajemna. Všude přítomný mechový porost způsobí, že si tu člověk připadá jako v krajině

z filmu Pán prstenů. Dravý potok Ysper místy vytváří i malé vodopády jež překlenují žebříky či mostky a tak je pořád nač koukat, jen chůze musí být opatrná, vlhký mech strašně klouže. K soutěsce se váže spousta legend, jsou zde pozůstatky různých kultových míst a taky stezka Druidů, ovšem k poznání všeho v okolí nemáme jaksi turistické vybavení a tak tuhle tu radost přenecháme turistům. Máme před sebou posledních pár kilometrů dnešního dne a tak si to fičíme spolu s říčkou Ysper k Dunaji.

Posledních pár serpentín a máme před sebou mohutný tok. Letos už podruhé koukám na břehu do masy vod a napadá mě jak je člověk maličký proti této vodní síle. Po intenzivních jarních deštích je i Dunaj docela rozvodněný, voda sahá skoro až k okraji silnice a jelikož vlastně spíme přes cestu v úrovni vodní hladiny, napadá mě jak málo stačí, abych se probudil v plovoucí posteli. Naštěstí už delší dobu neprší a tak když usínám slyším jen mohutné vzdálené dunění lodních šroubů z remorkérů, které se vodní masou proti proudu derou k Linzi.

Den třetí

Teplé a prosluněné letní ráno, čerstvé křupavé pečivo, vonící káva a čaj od vedlejšího stolu na terase penzionu Strudengauhof, plující výletní parníky tot' kulisa naší nedělní snídani. „No může zde mít člověk špatnou náladu či splín? Jest to skoro nemožné!!“ Všichni si užíváme prvních paprsků sluníčka jenž vykukuje za okolními kopci a odrazy paprsků od vodní hladiny nás šimrají pod nosem. Ovšem okolní kopečky nejsou zaslíbené jen lesům či loukám.

Známé poutní místo Maria Taferl (N48°13' 30.56", E15°09' 23.78") nachází se na jednom z nich asi 15 kilometrů odtud a právě tam teď zamíříme. Legendy o tajemném kultovním kamenu keltů či zjevení jež zde byla pozorována v dávných dobách jsou dostatečně známá a pokud o nich milý čtenáři nevíš, určitě si jako my najdeš vše potřebné na síti. Zatím si však užíváme jízdy podél toku Dunaje a teprve křižovatka v městečku Marbach an der Donau nás odvádí od vody. Takže ostře vlevo, několik serpentín a máme veletok jako na dlani. Nás však více zajímá kostel a okolí poutního místa. Budova kostela jest

příkladem barokního stylu a v interiéru se skutečně zlatem nešetřilo. Kostel je naplněn k prasknutí, právě probíhá mše a tak s focením to nevypadá zrovna růžově. Proto si jdeme raději prohlídnout kryptu a malé muzeum ukryté za oltářními prostory. Zde věřící zanechali své dary jako poděkování za své uzdravení a tak je zde spousta zajímavých a cenných věcí ukryta za sklem vitrín. Taky zde najdeme velice cenné dary významných lidí, biskupů, bývalých papežů či panovníků napříč historií, z nichž někteří jsou i více než 200 let staré.

Stále jsme však ještě nenarazili na kultovní keltský kámen a tak hledáme v okolí kostela. V tom množství lidí nezbyvá než se zeptat, nejsme si totiž jisti, zdali je hned vedle kostela či někde v okolí. Nakonec jsme jej našli u východní zdi v malém parčíku a tak i my si doslova sáhneme do historie. Vždyť jen zábradlí okolo kamene je z roku 1736!!! Vyhlídka z terasy před kostelem v tomhle letním dni je parádní a tak jen podtrhuje vydařené dopoledne. Opět sjedeme k Dunaji a levobřežní silnici pokračujeme s proudem východním směrem.

Krátkou zastávku učiníme ve vesničce St.Michael, kde se hned u silnice nachází zajímavý opevněný kostel. Jeho stavba se datuje do doby o tisíc let zpátky. A tak zde jsou patrné vlivy románského, gotického i renesančního slohu. Součástí opevnění je i vyhlídková věž s výhledem do okolí. Ve větší míře se už objevují taky vinice v okolních kopcích a tak i mlsný jazýček nesmíme nechat zahálet. Centrem vinařské oblasti je městečko Dürnstein (N48°23'47.27", E15°31'07.76") kde záhy parkujeme a jdeme okouknout okolí. Jitko, jak se ti líbilo v Dürnsteinu?

Moc!!! Modro-bílá věž kláštera, která je svou barvou symbolem Wachau mne zaujala hned na první pohled. Věž je součástí augustiánského kláštera, který tu stojí od roku 1371. Tyčí se nad širokým tokem Dunaje a právem je nazývána symbolem údolí. Její barokní zdobnost nejde přehlédnout. Sluneční paprsky letního rána nabraly na intenzitě, a proto i naše kroky jsou pomalejší a váhavější. Naštěstí se před námi otevřel v jedné z malých uliček krásný pohled nejen na věž, ale také do venkovní zahrádky jedné z mnoha

restaurací. Obsluha je v kroji a to si přece nemůžeme nechat ujít. Žízeň tu zaženeme Radlerem. Kdo nezná, jako do této chvíle já, ani název ani chuť...lehce popíšu. Na značku tohoto piva nás v Toskánsku upozornil Pavel.

No chuť jsem si tedy vyzkoušela sama až teď. Je to pivo spolu smíchané s limonádou. Pro pivaře asi děsná představa, ale pro mne vyprahlého motorkáře vcelku osvěžující nápoj. Co myslíš Ivo? Chutnal ti Radler? Docela ano, ale já jsem bídný pivař.....Občerstvení pak zabrousíme do úzkých křivolakých uliček plných krámků a občůdků s kde čím. No proč ne? V jednom si dáváme kávu na stojáka a přitom mlsně nahlížíme po malých oranžových skleničkách. Ano, tento kraj je nejen vinařským, ale taky meruňkovým. A proto tu narazíte na meruňkovou šťávu, marmeládu, likér, čokoládu a další dobrotky, ze kterých nám milá paní prodavačka dává ochutnat. Mňam. A to už mne svou vůní láká vedlejší pekárna. S preclíkem v ruce a příjemným úsměvem na tváři se pak už pomalu vracíme zpět k toku Dunaje. A právě včas! Od mola zrovna odplouvá krásný kolesový parník. Tak to je opravdu hezká podívaná. Ivo fotíš to?...no nevádí. Cestou k parkovišti míjíme zříceninu hradu Dürnstein ve které byl údajně vězněn anglický král Richard I. Lví srdce.?

Ještě se ohlédnou po věži kláštera, na který už nám nezbyl čas. Před námi je totiž cesta ke klášteru Göttweig, vzácnému to klenotu mezi kláštery. Jak to tam Ivi bylo s tím přivítáním? Co ta policie.....?

Monte Cassino Rakouska, jak se také říká benediktinskému klášteru Göttweig nás vítá už z dálky (N48°21'58.96", E15°36'44.52"). Stejnomený kopec (Göttweig =Bohu zasvěcená hora) se majestátně vypíná

nad Dunajem a směle s ním může soupeřit. Kdysi keltské kultovní místo prošlo pohnutým osudem, jenž „vyvrcholil oslavou vítězství sovětskými vojáky 8 května 1945 a následnou správou“.

Jak to po odchodu 3000 vojáků ubytovaných zde těsně po válce si asi každý dokáže představit. Ovšem vůle a obětavost mnichů, kterým zůstal klášter naprosto zdevastován, byla obrovská, a tak je klášter opět obnoven a v současné době je pýchou okolí. Přijíždíme až na nejvyšší parkoviště a to pod podezřívavými pohledy policie. Měří si nás dost přísně a tak zpytuji svědomí: „Nepřehlídl jsem nějaký zákaz vjezdu či co?“ Naštěstí to tak není, jen zde probíhá, či spíše už končí nějaká slavnost či konference EU. Je to zvláštní pocit, všichni okolo v oblecích, samá černá limuzína a vstup do kláštera? Přes recepci hotelu!!!! Podivné, pořád hledám nějaký vchod, ale možná je někde z druhé strany. Vcházíme do útrob opatství a záhy stojíme na nádvoří před klášterním kostelem, na JV straně je veřejnosti nepřístupná kaple sv. Erentrudi a tak jdeme zkouknout kostel. Období barokního rozkvětu z něj přímo sálá na každém kroku a tak člověk jen tiše zírá. **Za zmínku jistě stojí pozlacený barokní oltář, varhany a krypta, ve které je náhrobek a skříňka s ostatky biskupa Altmanna, zakladatele kláštera.** Celý přibližně čtvercový komplex kláštera se dělí na prostory přístupné veřejnosti a někam se prostě nedostanete.

Zajímají nás také císařské prostory a tak stoupáme po císařských schodech a bloumáme pokoji. Vše je otevřeno a není se co divit, neb zde po konferenci balí fidlátka různé televizní štáby a cateringové společnosti. Jsme už téměř na konci prohlídky všech pokojů, když tu náhle přibíhá průvodkyně a chytá se za hlavu, kdože se jí to tady toulá bez dozoru. Patrně nás zahlídla někde na kameře a my tak mimoděk viděli i to co ostatním zůstává asi skryto.

Celá vyděšená nás doprovází až k východu a já se směji pod vousy, protože jsme viděli něco, co patří jen pro vyvolené oči. No a nemít na sobě ty motorkářské hadry asi jsme vlezli opatovi až do postele!!!! Ještě že na nás neposlala ty policajty a ochranku!!!!

Vracíme se do klášterní restaurace „doplnit tekutiny“ vypocené na prohlídce, schválně usedáme až k zábradlí a výhled do okolí je dokonalý a tak dalekohled jde z ruky do ruky. Odpoledne postoupilo o značný kus dopředu a nám nezbývá než se rozloučit. Až následně si uvědomuji, že jsme ještě chtěli vidět klášterní zahrady, ale snad bude čas i někdy jindy. Buď s bohem, horo Bohu zasvěcená!!!

Renesanční zámek Schallaburg (N48°11'17.37", E15°21'25.42"), pár kilometrů opodál jest naší poslední zastávkou. Tuhle pýchu Dolnorakouska objevila při plánování cesty Jitka, stejně jako i bylinkovou zahradu u kláštera v Gerasu, a tak se z jejího povídání těším hlavně na zámeckou zahradu jenž je prý okrasou celého zámku. Parkujeme kolem 17-cté na parkovišti pod hradem a hned vidíme, že se tady koná nějaká akce pro děti. Pobíhají všude okolo s papírovými draky a tak zde asi mají nějaký dětský den.

Prudkým, ale krátkým stoupáním vyšlapeme k hradu a jelikož je už dost pozdě, neplatíme vstupné a můžeme se volně procházet. Zahrada je opravdu krásná a zvláště teď v raném létě, kdy vše bujně roste a kvete. Je zajímavě geometricky členěna a pěkný je pohled z hradeb okolo. Projdeme parkem na nádvoří kde je hlavní dominantou arkádový dvůr s terakotovou výzdobou na motivy řeckých bájí. Pod jednou z arkád relaxujeme u odpolední kávičky a debatíme o prvcích renesančního slohu. Trochu v něm tápu a tak mě na ledacos, čeho bych si ani nevšiml, upozorní ostatní kamarádi.

Hlavně Jitce, zdá se tenhle sloh sedí, nebo je tomu jinak? **Moje oblíbené jsou hlavně antika a baroko, ale renesance je vlastně takové vzkříšení či znovuzrození antiky. Arkády na nádvoří hradu jsou opravdu velice krásné a do detailů propracované komínové hlavice tu renesanci jen podtrhují.**

Večer trávíme opět na terase Strudengauhofu sdělujíc si navzájem dojmy a postřehy z okolí. S posledními paprsky zapadajícího slunce tak pomalu končí naše Dunajská anabáze.

zapadajícího slunce tak pomalu končí naše Dunajská anabáze.

A já si tu zakončuji svou rybí anabází u velkého talíře různých ryb na grilu...mňam!

Den čtvrtý

Dnes vede naši skupinku Jitka a tak nemusím pořád koukat na GPS-ku a o to víc si užívám Dolnorakouské přírody. Míjíme ještě pár zajímavostí jako např. hrad v městečku Albrechtsberg an der Grossen Krems nebo zříceninu hradu v Garsu am Kamp. **A závidíme všem v Elsu, jak si hezky leží v místním mini-aquaparku a užívají sluníčka a osvěžující vody :-).** Jitka nás vede směrem na Znojmo a tak ještě krátce zkoukneme kostel v městečku Retz a po pár stovkách metrů už sesedáme na oběd v našem starém známém penzionu Ham-Ham v Havraníkách. Po obědě malé rozloučení a každý se vydává svým směrem k domovu. Tak zase někdy příště kamarádi, ono to bude vlastně už za pár dní, 18. července jedeme k Mosele, Rýnu a k pramenům Dunaje, tak ahoj zase u vody, možná se tam potkáme!!!

Ahoj někdy u DUNAJE!!!!